

NOAPTEA DIN MAIU.

(Alfred de Musset).

Musa

Ia lira ta, poete, și dă-mi o sărutare;
Pe câmp, tufari de rose simt mugurii crescând.
Renaște primavara și vântul cald apare;
Ciobanul, aurora cu dulce așteptând,
Pe primele tufişuri s'așază 'n depărtare.
Ia lira ta, poete, și dă-mi o sărutare.

Poetul.

Ce intuneric domnește'n vale!
Credeam vr'o neagră formă de jale,
Colo pe codru c'au fluturat.
Ea din fenațe tainic, răsare,
Atingând earba cu-a ei picioare:
E o viziune încântătoare,
Ce blând in zare s'a depărtat.

Musa.

Ia lira ta, poete; pe câmp, noaptea, se lasă,
Se leagănă zefirul in vĕlu-i parfumat.
Și rosa, boboc încă, s'acopere geloasă
Pe cel mai gingaș flutur ce moare îmbătat.
Ascultă! totul tace; la draga ta gândește.
Sub tei, in astă sară, la crângul ce umbrește
Apusul, par'că lasă mai dulci a lui scânteii.
Acum infloresc toate: nemuritoarea fire
Se umple de parfumuri, de murmur și iubire,
Ca patul cel ferice a doi insurățel.

Poetul

De ce puternic inima-mi bate?
Ce turburare astăzi simțesc,
Care mă face să mă 'ngrozesc?
In ușa-mi par'că aud că bate?
De ce-a mea lampă murindă, lină,
Orbește ochiu-mi cu-așa lumină?
O, Doamne! trupu-mi se simte'n frică.
Cine mă chiamă? cine-i? nimică.
Tot singur; ciasul e care bate,
O sărăcie! singurătate!

Musa.

Ia lira ta, poete; al tinereței sânge
In astă noapte fierbe chiar pân' la Dumnezeu.
Neliniștit e pieptul, căci voluptatea-l stringe,
Și vĕnturi seci revarsă foc in sărutul meu.
O, tu, copile leneș! privește, sunt frumoasă.
Nu-ți mai aduci aminte de cel întâiu sărut,
Când palid, atins numai de-aripe-mi mlădioasă,
Cu ochii plini de lacrimi, pe brațe-mi ai căzut?
Te-am mângăiat odată la suferinți amare!
Vai! încă erai tĕnĕr, iubea sufletul tĕu.
Măngăe-mă, vreu astăzi o rază de sperare;
Vreu să mă rog și ziua de mâni s'o apuc eu!

Poetul.

Mă chiamă oare voacea-ți duioasă,
Musă! ești oare tu, glasul tĕu?
Nemuritoare! floare frumoasă!
Ființă sfântă și credincioasă,
Unde trăește amorul meu!
Tu a mea dragă și sorioară,
Tu ești o, Musă, o blonda mea!
Eu simt, din noaptea neagră, amară,
Haina-ți de aur ce mă 'nfășoară,
Că 'n sinu-mi varsă lumina sa.

Musa.

Ia lira ta, poete; eu sunt ființa, care,
 Te vede 'n astă sară tăcut și mult măhnit,
 Ce ca o păserică l'a puilor chemare,
 Cu tine ca să plângă, din cer s'a coborit.
 Tu suferi; vino dragă. Uritul fără nume
 Te roade; pieptu-ți geme de vre un tainic foc,
 Vre un amor venit-au, cum vin și trec in lume
 Ale plăcerii umbre sau raze de noroc.
 Lui Dumnezeu să plângem; gândirile-ți aprinse,
 Plăcerile-ți perdute, a tale chinuri stinse;
 Spre lumi necunoscute sburând intr'un sărut,
 Să deșteptăm a vieții ecouri din junie,
 Să spunem de plăcere, de slavă, nebunie,
 Ș'acesta fie-ți visul ce 'ntâi ți-au apărut.
 S'afflăm locuri pe unde viața sta uitată.
 Să mergem, suntem singuri, a noastră-i lumea toată;
 Spre Scoția cea verde, Italia cea brună,
 Și 'n Grecia in care e miere-atât de bună;
 Argos și Pteleonul, oraș de hecatombe,
 Și Messa cea divină, iubită de colombe,
 Și Pelionu 'n vânturi, cu fruntea sa pletoasă,
 Albastrul Titareziu și apa argintoasă
 Ce-arată 'n sinu-i, unde blând lebăda respiră,
 Oloosana albă cătră alba Camyră.
 Ce visuri dulci a noastre cântări vor legăna?
 De unde-or veni lacrimi ce-atuncea vom vërsa?
 Și astăzi, când vederea-ți de ziuă fù trezită,
 Ce serafim in gânduri, plecat pe perna ta,
 Purta flori dulci, albastre, in haina sa iubită,
 Și-ți povestea mult tainic amoruri ce visa?
 Cânta-vom noi speranța, tristeța 'ntunecoasă?
 Scâlda-vom noi in sânge oștiri viteze, mari?
 Urca-vom noi amantul pe scara de mătasă?
 Svêrlî-vom la vânt spuma frumoșilor fugari?
 Spune-vom care mână, in mii de lampe-aprinse
 Pe cer, revarsă, ziua și noaptea mult feeric,
 Oloiul sfânt al vieții și de iubiri nestinse?
 Striga-vom lui Tarquiniu: „E timp, eat' intuneric!“
 In sinul mării perla, s'o căutăm, vom merge?
 Lăsa-vom noi căprița prin abanoși s'alerge?
 Melancoliei da-vom cereasca mângăere?
 Urma-vom vênătorul prin munți necunoscuți?
 Cerboaiica îl privește și plânge in tăcere,

Și 'n codri o așteaptă pui mici, abia născuți;
 Se pleacă, o sugrumă, in urma lui lăsând
 Flămândului seu căne inima ei bătënd.
 Vom zugrăvi fecioara cu fața inrozată,
 Mergënd la leturghie de-un ténér paj urmată,
 Cu muma sa alături și cu un ochiu distras,
 Cum ruga sa uitată pe buze i-a remas?
 Și tremurând, ascultă ecoul cu mister,
 Cum sună șporul unui prea mândru cavaler?
 Spune-vom la eroii din timpuri vechi a Franței,
 Trufași să urce earăș in a lor turnuri, sus,
 Și să reinvieze naivele romanțe
 De glorii, care'n urmă de trubaduri s'a spus?
 Cu alb noi imbrăca-vom vr'o dulce elegie?
 Cesarul ne va spune trecutu-i de urgie,
 Și cât, cât secerat-au din omeneasca turmă,
 Pân' ce-au venit trimisul ministrului din urmă,
 Să-l culce 'ntr'o movilă cu-aripa-i de mister,
 Cu mânilor crucișe pe inima-i de fer?
 Prin vr'o satiră mândră lovî-vom cu amar
 Nerușinatul nume a celui pamfletar,
 Ce numai, dus de foame, din trista sa uitare,
 De rivnă, neputință, el vine tupilat,
 Ca să insulte geniul pe-o fruate cu sperare,
 Și să ating'un laur ce suflu-i au pătat?
 Ia lira ta, poete; nu-mi pot opri cuvântul;
 Sub suflul primăverii se naltă sborul meu.
 Mă duce vântul; trebui să părăsesc pământul;
 O lacrimă! e timpul; m'aude Dumnezeu!...

Poetul.

De nu vrei alta, o scumpă, Musă!
 Decât sărutul pe a mea buză,
 Și din ochi numai lacrima mea,
 Ți le dau toate azi cu iubire;
 De-amorul nostru spre amintire,
 Dacă 'n cer earăș te vei urca.
 Nu cânt speranța sau mângăerea,
 Norocul, slava nu cânt mai mult;
 Vai! nu cânt încă nici chiar durerea.
 Gura păstrează vecinic tăcerea,
 Inima numai, vorbind, ascult.

Musa.

Crezi tu că sunt ca vântul de toamnă ce s'adapă
 De plânsuri amărite chiar până pe-un mormânt,
 Și pentru care chinul e-un strop ușor de apă?
 Poete! eu sunt astăzi ce-ți dau un sărut blând.
 Și earba ce voisem să smulg din tine eu,
 E lenea ta; durerea-ți e a lui Dumnezeu.
 Ori care ar fi grija ce vârsta ta ascunde,
 Să lași să te cuprindă acele răni profunde
 Ce serafimii negri in suflet ți-au făcut;
 Nimic nu ne mărește ca o durere mare.
 Dar ca s'o simți, poete, nu da nicicum crezare
 Că trebui glasu-ți dulce in lume să stea mut.
 Cele mai desperate sunt cele mai frumoase
 Cântări, și știu eterne, ce-s dulci ofiări duiioase!
 Sfârmat, când pelicanul dup' o călătorie,
 In stuhul seu, spre sară se'ntoarce tot flămând,
 Ai sei pui mici aleargă la mal cu lăcomie,
 Vezendu-l de departe prin ape străbătând.
 Crezând c'au să apuce vr'o pradă mai mănoasă,
 Alerg spre a lor tată cu țipetul voios,
 Tot scuturând din pliscuri pe gușa lor hidoasă.
 Dar el se urcă pacinic pe o stincă ridicată,
 Acoperind toți puii aripa-i atârnată,
 Se uită lung la ceriuri, mahnit și păcătos.
 Din pieptul seu curg valuri de sânge de durere;
 Zadarnic străbătuse a mărilor mistere:
 Pustiu e oceanul și țermul părăsit;
 El n'are altă hrană decât sinu-i sdrobit.
 Tăcut, mahnit, pe stincă intins, el lăncezește,
 La fii sei, ca tată, el trupu-și împărțește,
 Și in amoru-i sacru își scaldă crudul chin;
 Apoi privind cum curge roș sângele din sin,
 Pe prânzul morții sale, el cade 'ngenunchiază,
 Răpit de voluptate, de dragoste și groază.
 Pe când își făcea însă jertfura lui măreață,
 Amar muncit de moartea, acestui prea lung chin,
 El s'au temut ca puii să-l lese cu viață;
 Ș'atunci in vânt aripa ș'o pleacă blând și lin;
 Iovindu-și pieptul, scoate, c'o plângere hidoasă,
 Un așa trist adio in noaptea 'ntunecoasă,
 Incât a mării păseri spre mal fug spăriate,
 Și călătorii singuri pe țermuri depărtate,
 Simțind că trece moartea, lui Dumnezeu se'nchin!

10

Să știi poete, astfel poeții mari urmează;
 Ei fac ca să petreacă cei ce trăesc un an;
 Festinuri ce-aduc unii și ceilalți le serbează,
 Sfirșesc și samën toate, cu-acel de pelican.
 Când toți vorbesc iubire, sperări înșelătoare,
 Nenorocire, lacrimi, tristeță și uitare,
 Nu sunt tocmai concerte ce'n suflet nu lovesc.
 A lor declamări triste par niște săbii, care,
 Făcând in aer cercuri mari și strălucitoare,
 Mici stropi de sânge totuș in urmă se zăresc!

Poetul.

O, Musă! spectru de lăcomie,
 Prea mult acuma tu m'ai muncit.
 Pe năsip, omul nimic nu scrie
 La oara 'n care e vânt cumplit.
 Vezut' am timpul când, tinereța,
 Pe-a mele buze, uitând tristeța,
 Ca păserica vecinic cânta;
 Dar suferit' am dureri, furtune,
 Și tot ce încă aș putè spune,
 Dacă pe liră aș incerca,
 In vânt, ca frunza ea s'ar dărma!

P. V. Grigoriu.